

СПАЙДЪР РОБИНСЪН ЧУВАЛИ ЛИ СТЕ ГО ЗА...

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2000

chitanka.info

В начина, по който се случват случките в Кръчмата на Калахан, явно си има някаква щура логика, някаква артистична симетрия — ако под „артистичен“ имате предвид нещо от сорта на Салвадор Дали или Мориц Ешер.

Например просто така се случи, че четвърти юли се падна в една дъждовна вечер в сряда, а тогава според обичая в Кръчмата на Калахан е Вечерта на небивалиците. И съвсем естествено беше пътуващият търговец да пристигне тъкмо тази вечер.

И дори при толкова много намеци коронният лаф ме изненада.

А, искате да ви разкажа ли?

В сряда вечер по стар обичай в кръчмата на онзи, който разкаже най-смахнатата история, му се опрощава сметката. От години не съм пропускал никоя сряда. На няколко пъти съм печелил; бая пъти съм губил: при Калахан, да ви кажа, идват най-свирепите лъжци. (Понякога сред клиентите има и редактор на издания с меки корици, и литературен агент, и бивш посредник при продажба на недвижими имоти.) Напоследък обаче залозите се покачиха. Миналия месец една дама на име Джоузи Бауер започна да идва редовно в кръчмата — приятна, умна, едрогърда; да се приказва с нея е забележително приятно. И освен това тя е нещо, което досега не бях срещал: фенка на майтапчиите. Неин очарователен и неизменен навик е да води у дома си всеки победител във Вечерта на небивалиците в сряда вечерта и в Лафторника — във вторник. И състезанието, както отбеляза Док Уебстър, освирепя значително.

Но за тази вечер аз таях известни надежди и ми стана жално, щом видях към тебеширената черта с двоен джин в ръка да се упътва Джентълмена. Джон Килиан е дребен, спретнат англичанин с бърз ум и кошмарен талант за обобщаващи бъзици. Не се навърта много често насам и затова сега много хора наостриха уши.

— По време на последната световна война командвах подводница във флотата на Нейно величество — подхвана той, като подръпваше козята си брадица. — Предлагам да ви разкажа за една тайна мисия, която ми бе наредено да предприема. Знаменитият шпионин Хари Дайм, прочутият Трети, заболя внезапно от тежък астигматизъм, а голям дял от шпионската му дейност не позволяваше носенето на очила. По онова време един-единствен окулист в целия свят работеше по създаването на практична контактна леща: беше

специалист в Спешното отделение на болницата „Уолтър Рийд“. На мен ми бе наредено да отведа Лайм там в пълна секретност по най-експедитивния начин, а после да изчакам и да го върна обратно у дома.

— Пак ли алабалангле? — обади се Макгонигъл Разреденото и Калахан му подаде бутилка селцер.

Джон величествено пропусна репликата му и продължи:

— Беше отличен актьор, разбира се, но скоро започнах да подозирам, че на неговото зрение съвсем нищичко му няма. Претърсих квартирата му и открих кореспонденция, удостоверяваща, че той има приятелка на име Вили Кото, която живее на стотина километра от болницата. Така че го извиках в каютата си и му казах: „Не мога да докажа нищичко срещу вас, но ви нареждам веднага да се прехвърлите...“

(Тук Джон направи ефектна пауза и си сръбна джин.)

Мразех да правя това, ами — излъгах: обичах да го правя. Във всеки случай вече отдавна бях прозрял финалния лаф и изпреварих Джентълмена:

— ... от Вили Кото в Спешното!“

— О, *по дяволите!* — викна той и всички избухнаха в смях, а най-силно — Джоузи.

Джон впери кръвнишки поглед в джина си, гаврътна го на дин дъх и метна чашата си в камината.

— Съжалявам, Джон.

— Съжаляваш, дрън-дрън! — тросна ми се той, като удължи последното „н“ до допълнителна сричка. После се ухили сатанински и очите му блеснаха. — Я сега да чуем твоята, Джейк.

— О, да ти кажа, не се сещам за нищо, дето да си струва да го разкажа.

— Я без такива — срязва ме той.

— И освен това тебе толкова те бива по лафовете, Джон. Вечно ги нацелваш.

— Излез и се бий като мъж.

Станах от бара и си заведох уискито до тебеширената черта.

— Всъщност това, дето ще ви го разкажа, не е небивалица — рекох и си наквасих устните. — Ще ви разкажа една истинска история, която се случи с мен, ала досега не съм успял да накарам никого да ми повярва.

— И по-добре — обади се Джентълмена, поомекнал.

— Не, *наистина*. Кълна се, че това е вярно. Повечето от вас знаят, че от известно време си изкарвам хляба, като свиря на китара из Острова, свирил съм на какви ли не странни места. Свирил съм в ресторант „Селска пица“, на събранието на горния курс на гимназия „Еленов парк“, веднъж със стария ми партньор Дейв свирихме в една дупка, където стриптизърката беше едноръка и за да влезеш вътре, трябваше да представиш на входа бръснач и да драйфаш кръв. Но най-смахнатото ми преживяване беше едно солово участие. Обадиха ми се, значи, от голям универсален магазин от веригата „Линкълн и Валс“ — тяхната отговорничка по връзките с обществеността ме била чула някъде и ме попита дали не бих могъл да попея в отдела за малки госпожици. Помислих си, че е пияна. Всъщност те искали нещо достатъчно шантаво, че да разбуди купувачите и да събере тълпа, пред която после местните гърлскаутки да представят новата пролетна линия. Беше решила, че съм достатъчно гладен... и съвсем право го беше решила.

Вижте сега, не съм суеверен, но това участие и на мен ми се виждаше доста шантаво. Та карам си аз към магазина и се чудя дали не съм направил ужасна грешка, попоглеждам си нагоре (имам свидетел, значи) и викам на глас: „О, Господи, дай ми знак. Ще ми подпишат ли чека, или мангизите ще ми избягат по тангентата?“

Чуха се едва сдържани стенания.

— Добре де, поукрасих го малко. Онова, което всъщност казах, беше: „Трябва ли да мина през това? О, Господи, дай ми знак!“ И тук спирам на един знак „стоп“ и чувам как някаква птичка се заплита в жиците с високо напрежение, изпържва се горе и тупва мъртва върху предния капак на колата ми...

Изблици на смях.

— Кълна се в Бога! Беше вирнала краката, имам *свидетел*.

Док Уебстър си разкопча едно копче на жилетката, а Джоузи се усмихваше мечтателно.

— Та поседях там на тоя знак „стоп“ разтреперан. Килнах глава назад и викам тихичко: „Не трябваше чак да ми крещиш...“

Ревове.

— Чудесно! — викна Джон. — И, разбира се, си се прибрал оттам право вкъщи?

— Не, по дяволите — изтипосах се в отдела за млади госпожици като първи чукундур. Да си кажа правичката, любопитно ми беше. Нищо от онова, което изсвирих, изпях и изприказвах, не привлече вниманието и на един клиент. А когато все пак пуснаха гърлскаутките, една от тях стъпи върху калъфа ми и му счупи пантата; подпалих с пурата си една рокля за петдесет долара и за капак изобщо не ми платиха. Най-големият провал в кариерата ми.

Джон Джентълмена клатеше глава:

— И на една думичка не ти вярвам, старче.

— *Разбира се*, че не ми вярваш. И аз не повярвах. Бях достатъчно глупав да отида там, след като бях получил такова предупреждение. Не повярвах. Погледнато в ретроспекция, всичко е съвсем ясно, но аз просто си помислих, че проклетата птица е врабец или гарга или нещо такова... — Внимателно се дръпнах назад.

— И каква беше? — захапа Джон. — Гарван, предполагам?

— Изненадваш ме, Джон — заявих тържествуващо. — Съвсем явно е, че е било буревестник!

Това доколко е успешен един лаф, си личи по хорската реакция. Най-хубаво е, разбира се, както е казал Бърнард Шоу, когато публиката си запушва колективния нос и побягва с писъци далеч от тебе. Моментално избухналият смях или стоновете са *по-малката* степен на одобрение. А между тези двете е *паузата*, последвана едва след пет-шест смаяни секунди от викове и крясъци. Тъкмо с тази междинна оценка ме възнаградиха — преглътнах паузата и широката усмивка на Джоузи и вдигнах уискито към устните си, та да преглътна и него. И разпръснах фина мъгла от ирландско уиски във въздуха. Защото преди паузата да е преминала в овации, в тези секунда-две тишина всички чухме с ужасяваща яснота звук на копита, трополящи по покрива: този звук не можеш да го сбъркаш с никой друг.

Кажи-речи всеки току-що си бе поел дъх, за да извика или изпъшка. И когато всички изпуснаха въздуха обратно, се чу мощно „пуффф!“. Дим от пури се вихреше в мъчително търсене на закътано убежище и единственият звук, който се чуваше, бе трополенето на копита по покрива.

Невъзможно е да паникьосаш Майк Калахан. Той извади зловонната пура от устата си с невероятен апломб, погледна към тавана, подвижна: „Много си подранил бе, дебелак!“ и продължи да си лъска бара. За това получи откъслечни овации, които бързо стихнаха.

Бях точно толкова шашнат, колкото и всеки друг, но според мен най-силната ми реакция беше, че се вбесих, дето ми отнеха ураганните аплодисменти. Сума ти копитца тропаха там горе — няма лъжа.

— Еди — провикнах се огорчено, — някой очевидно се е напънал доста да ни погоди тоя номер. Най-малкото, което можем да направим, е да го ухапем. Я провери, а?

Еди Бързака се надигна иззад пианото, втренчил поглед в тавана.
— Ей сега — отрони той колебливо.

На покрива има два отвора. Единият е аварийният изход до камината — към него води вградена в стената стълба.

През топлите ноци Майк позволява на клиентите да си вземат чашите и да се качат горе да зяпат звездите; вторият отвор е в края на бара, където има асансьор, който е движи нагоре-надолу, сваля долларовите банкноти на бара и качва на покрива питиетата и фъстъчките. Майк сам си го е правил този асансьор — достатъчно голям е купон да спретнеш вътре. Разбира се, тази нощ и двата отвора щяха да влязат в работа, стига да не валеше. Еди се заизкачва по стълбите с нерешителност, която опровергаваше прякора му, и твърде плахо подбутна капака на капандурата. Един чак пък толкова сложно изпитан номер можеше да включва и остри зъби, а пък Еди, нали си беше от Бруклин, изпитваше ужас от добитъци. Подготвен за всичко, той подаде глава над покрива и хвърли едно око.

И застина така, стоя дълго-дълго, а дъждът се сипеше вътре покрай него. А после просто *се хързулна* по стълбата и се приземи по дупе. Маймунското му лице бе пребледняло като сняг.

— Е? — попита Калахан.

— Шейна — отвърна Еди. — Осем еленчета. Шкембелия с бяла брада.

— Казах ви аз — рече Калахан.

Еди кимна. От него капеше вода.

Калахан се обърна към капандурата с ръце на кръста. В кръчмата никой не помръдваше; не се чуваше никакъв звук освен бръмченето на моторчето на асансьора, което очевидно беше прегряло. Изведнъж то

спря да бръмчи. Вратата на асансьора се отвори. Вътре имаше мъж, изправен на челна стойка, който жонглираше със запалени черешови бомбички.

— Zut alors — рече той. — Да му се не види.

Калахан отстъпи назад.

Непознатият падна напред, а докато падаше, така се изви, че се приземи на крака право пред едрия барман. Щом Майк отвори уста, хипнотичният кръг от горящи фойерверки се разтвори в широка дъга, чийто друг край бе в камината. Всичките четири черешови бомбички избухнаха вътре с изумителен трясък. Посипаха се стъкла и по чудо се наредиха по пода така, че изписаха „АЛ“.

Непознатият мигом се преметна през бара и се претърколи в средата на стаята, а всички отскачаха от пътя му като ужилени. Приземи се леко на крака и се ухили.

— Фий се наричам — извика весело той. — Ал Фий. И първият, който ме попита защо се казвам така, ще получи ботуш в макарите, Фий е името ми, а альш-веришът е моят занаят. Сберете се край мен като говеда същи и ще ви подкарам. Нося ви най-чудатото и най-невероятното, истински универсален пантехникон — само за няколко цента, само за дребни медни монети. *Sacre bleu! Baise mes feses!* Всичко тече! Без пукната пара съм, чаткате ли? Голям банкрут, голямо нещо!

Всички се втренчихме в него.

— Хайде бе! — подвикна той. — Я по-живо! Давай, народе! Това е *oportunitad mui milagroso* — хайде, днеска има — утре няма! Хайде, кой ще е първи? Ох, faddle...

Изведнъж той се метна из кръчмата като смерч, като огромен пощурял комар или разгонено колибри. Стрелкаше се през тълпата, прегръщаше ту този, ту онзи, раздаваше целувки, стискаше ръце (и крака също), дърпаше бради; представи се на пожарогасителя и му стисна маркуча — хилеше се като агент по връзките с обществеността на Ада и успяваше да изприказва цял декар приказки за минутка. Извади от джобчето на гърдите си ножичка, резна крайчето на вратовръзката на Макгонигъл Разреденото и му го поднесе с поклон. Измъкна от страничния си джоб бяла мишка и с най-сериозен вид я подаде на Джоузи, но тя само се усмихна и той сам избухна в радостен смях, после повдигна ръката ѝ към устните си и целуна мишката.

Бутна лицето си на сантиметър от моето, поразроши ми брадата, тупна ме по задника и се отдалечи с танцова стъпка.

Еди ни беше подвел: той не приличаше особено на Дядо Коледа. Първо на първо, не беше чак такъв шкембелия. По цвят брадата му *биеше* повече на пипер, отколкото на сол, докато ниско подстриганата му коса наблягаше на обратното; а и самата брада не беше тип Дядо Коледа, а нещо средно между клин и права лопата. Бих казал, че маниерите му бяха по-изискани дори и от тия на Джон Джентълмена — и със сигурност по-цветисти.

Беше облякъл блейзър за четиристотин долара върху горнище от пижама на точки. Нямахше панталони, а гащите му бяха целите изрисувани с тлъсти, ухилени буди. Обут беше с фосфоресциращ клин и палячовски обувки с извити нагоре върхове, окичени със звънчета. Над едната му вежда закачливо бе килнато кепе с перка. Дъждът не го беше намокрил. Зад очилата с телени рамки проблясваха весели очи.

По едно време Разреденото го настигна и му изрева нещо по повод вратовръзката си. Фий се завъртя да го пресрещне, усмихна се с огромната радост на човек, срещнал стар и скъп приятел, награби три чаши уиски от най-близката маса и започна да жонглира с тях. Не проля ни капчица. Разреденото застина като истукан и издълженото му чене увисна, фий запляска ритмично с ръце, както си жонглираше, а после започна да се пляска и по бедрата.

Без да отлепя очи от чашите, Разреденото се протегна, смъкна вратовръзката от врата му и я стъпка в стърготините, Дий отстъпи, като продължаваше да жонглира и да пляска, докато най-накрая се озова отново в средата на кръчмата, откъдето беше започнал. Изведнъж всички чаши, както си описваха строен кръг, се преобърнаха с дъната нагоре и съдържанието им се изля във въздуха. И трите струи се приземиха право в устата на Фий, а когато преглътна и последната глътка, брадата му беше съвсем суха. Той премина през нас като циклон и ни извади от състоянието на стазис — кръчмата се изпълни с дърдоренето на много хора, говорещи един през друг. Когато и третата празна чаша се приземи в камината и парченцата изписаха „Фий“ до „Ал“, мърморенето се превърна в бурни овации и всички станаха на крака.

— Господине — обади се Разреденото, — по-добър жонгльор не съм виждал през живота си, мама му стара!

Фий се усмихна опрощаващо, поклати глава и рече:

— Още не си живял достатъчно, че да ме видиш как го правя с моторни резачки. Ихааа! Яко, бейби!

Еди се изказа от името на всички ни:

— К'во става тука бе, неговата мама?

— Запознанство, разбира се. Аз съм Ал Фий, а пък вие сте... — каза той и започна да ни сочи поред с пръст — Патак Лама, Тур Шия, Иди От, Зад Ръс Теняк, Дег Енерат, Шав Ливка (сочеше Джоузи), Мис Кинин, Мани Ги Тия и Нас Ран. Не че се знаем *кои* сме, но можем да се замислим *какво* сме: *s'est simple, non?* Хей ме на, хаймана. Аз съм енело.

— К'во?!

— НЛО! А вие всичките сте ниовци...

— Едни овци?!

— Не бе, НИО-вци — неидентифицирани изцъкдени обекти. К'во ви става *ce soir* бе, имбецили? Не виждате ли? *Ding an sich*: аз идвам от космоса.

— С еленчета? — попита Калахан.

— Навремето ги правехме като чинии, но, ако щеш вярвай, не беше достатъчно тъпо — кой ни видеше, *докладваше!* Ама *никой* няма да тръгне да ти докладва, че видял шейна с осем еленчета.

Според мен Фий очакваше това последното да е най-поразителната вест досега. Ако е тъй, то остана разочарован. Разреденото кимна и рече:

— Ясно, това обяснява всичко.

И се възцари всеобщ дух на демистификация. Щеше ми се Мики Фин да е тук тази вечер. (Самият Фин също е извънземен, та се чудех какво ли ще си помисли за този тук. Но, разбира се, сега бе лято и Фин си беше на север, на полуостров Гаспе, и си гледаше фермата.)

— И с какво можем да ти бъдем полезни? — попита невъзмутимо Калахан.

— Какво е това пантехникон? — додадох аз.

И да е бил разочарован от колективното ни безразличие, Фий прикри добре това.

— *Merde d'une puce* — Възкликна той и очите му светнаха. — Вие собствения си език ли не знаете? — Гласът му беше един от най-гръмогласните, които съм чувал.

— Склад за мебели — обади се Джентълмена.
— Правилно — призна Фий, — но нямах предвид това.
— О, значи говориш за базарите в Лондон през деветнайсти век
— просветна му на Джон.

— Да, да, там, където са се продавали художествени и занаятчийски произведения. — Фий изръкопляска беззвучно. — Петица плюс. Пан плюс техникос — *comme j'ai dit*, чудатости всякакви.

Калахан се опули.

— Да не искаш да ми кажеш, че... — започна той, захапал здраво пурата в зъби.

Фий се ухили като крушка в мига преди да угасне.

— *Exactement*, бабанко мой. Аз съм интергалактически пътуващ търговец.

Хората се разкикотиха, после започнаха да се смеят на глас, а накрая избухнаха в гръмогласна смеховка. Народът се превиваше одве, пляскаше се по бедрата, тропаше по масите с юмруци, споглеждаше се и започваше отново да се хили. Дори и Калахан ревеше като същински Гаргантюа и пляскаше с едрите си длани. Можехме да извиним Фий, задето си е мислил, че ще се усъмним в неговата история — но през сълзите, изскочили в очите ми от смях, видях как само след секунда раздражение той разбра. По някакъв начин разбра, че смехът ни не е подигравка, а чиста радост.

Както съм казвал и по-рано — ако известно време се навъртате по-честичко в Кръчмата на Калахан, започвате да забелязвате някаква смахната симетрия в начина, по който се случват тук случките.

— Да се свети перуката на Анибал, че то това си е направо идеално! — изграчи Разреденото. — Пътуващ търговец долита в Кръчмата на Калахан баш във Вечерта на небивалиците! Ще си изям парцалите — попаднал съм в рая!

Фий се поклони и рече:

— Не ви е страх? Прекрасно. Впечатлен съм. Мамата си джаза. Голяма работа е да се удоволства с вас. Разни мерзавци ми разправяха, че още не сте се цивилизовали. Лъжа и измама!

— То отскоро е така — обади се Док Уебстър и отново избухна в смях.

Фий изчака учтиво всичките да се насмеем. После измъкна — ей тъй на — от въздуха запалена цигара, набута я в устата си и задъвка филтъра.

— Тогава да преминем към деловата част, *jawohj?* Яко. Кръчмарю, *gib mir getrank* — гарафа с огнена вода! Мамка им на торпедата.

Калахан му наля уиски и му го подаде през бара.

— Как така нямаш куфари с мостри, братко? Какво продаваш?

— О, но аз имам куфар с мостри, сладурчето ми. *Mais oui.* — Той бръкна във вътрешния джоб на блейзъра си и измъкна оттам една дупка. Нямаше ни ръбове, ни граници, а цвят пък — съвсем. Беше просто... ами, дупка, горе-долу колкото капака на сладоледен бидон. Хвана я за несъществуващия ръб, протегна я на една ръка разстояние от себе си и щом я пусна, тя увисна във въздуха — кръг от нищо.

Чуха се подсвирквания и смаяно мърморене.

— Глупости — рече нехайно Фий. — *Нищо* свято, а? *Voila le* куфара с мостри.

— Абе — обади се Разреденото, — според тебе колко от тия ще трябват, за да се напълни Алб...^[1] уф!

Той изгледа кръвнишки Док Уебстър и започна да си разтрива пиццала.

— Не, *compadres* — рече Фий. — Това тук пред вас не е нищо и никакво. Това е хиперджоб, мост в измеренията към една... кхъ-кхъ... джобна вселена. *Regardez!*

Той бръкна в дупката с ръката си с елегантен маникюр; тя не се показва от другата страна.

— *Pardon* — измънка той и затършува вътре. — Аха! — Ръката му се показва навън. Бе хванала за гърлото един изключително дълговрат дракон, чиято покрита с люспи глава едвам премина през отвора. Очите на влечугото ни огледаха студено, острозъбите челюсти се разтвориха и един огнен език подпали косата на Фий.

— Мамка му! — възкликна той с досада — Уцелил съм погрешното чекмедже. Някой ден ще я подреда тая канцелария най-после.

Леко засрамен, той набута главата на дракона обратно в дупката. На пламналата си глава не обърна никакво внимание и на нас ни се стори, че ще е неучтиво да му го споменаваме, та затова огънят

продължи необезпокоявано да си гори, докато той тършуваше, и скалпът му се покри цял с черни тлеещи къдри. Кепето си остана цяло-целеничко.

— *Boniga de la mestizo eneno...* аха! Я гледайте *сега!*

Всички се отдръпнаха дискретно, а той извади увит в мек плат предмет, който по форма смътно напомняше сфера. Отметна угълчето на плата, предметът заискри и литна във въздуха; той го улови с другата си ръка. Първата щуротия, която ми дойде наум, беше „горящ лед“.

— Туй ми е браншът — обяви той тържествуващо. — Скъпоценни камъни.

Нещото приличаше на кристал, голям колкото топка за игра. Беше почти съвсем прозрачен и вътре в него бяха затворени — също като мухи в кехлибар — може би дузина проблясъци и ивици от течен цвят, непоносимо чисти и сияйни. Цветовете и формите бяха в хармония. Беше толкова прекрасно, че те болеше, щом го погледнеш.

— Има ли тук някой, който хронично се чувства притеснен? — попита на висок глас Фий.

Джо Мейзър Хлъзгавия пристъпи напред.

— Аз имам две жени.

— Прекрасно! *Kommen ze hier.*

Джо се поколеба.

— *Umgawa* — Фий затропа нетърпеливо. — Не бъди такъв страхливец. Четири века вече обикалям и още не съм загубил нито един клиент. Хайде де, бъди *mensch.*

Джо се приближи на тръни.

— Ама ти *наистина* много се притесняваш. Какъв късмет извади, че наминах. Я дръж!

Той подхвърли блестящия кристал на Джо, който непохватно го улови с две ръце. После дълго се визира в него.

— Какво най-много те тревожи? — попита Фий. — Не, *mon vieil asperge*, не ми го казвай, само си го помисли.

Джо затвори очи и се замисли.

Там, където пръстите му докосваха кристала, започнаха да се образуват ленти от сиво, напомнящо мляко вещество, които навлязоха навътре — все едно наливаш едновременно няколко струйки мляко в

чаша слаб чай. Скоро цялата вътрешност на кристала се кълбеше в сиво и всички цветни петна, от които болеше, се бяха скрили.

Откъснах очи от кристала и погледнах Джо. Лицето му сияеше с онази светлина, която бе помръкнала в кристала. Чертите му бяха изцяло спокойни — за първи път, откакто го познавах, челото му беше съвсем гладко: върху него имаше не повече бръчки, отколкото в готически роман. Той отвори очи, после въздъхна доволно и рече:

— За какво, по дяволите, се притеснявах? — И разкърши рамене като човек, най-сетне отхвърлил от гърба си тежко-претежко бреме.

— Че за какво да се притесняваш?

Гласът на Калахан проехтя, стряскащо суров:

— Да не би към това проклето нещо да се развива зависимост?

— *Нет* — отвърна веднага Фий. — *Au contraire*. Гледай!

Джо гледаше посивелия кристал в ръцете си с жален израз на лицето.

— Божичко — възкликна тъжно той, — аз *ли го* направих?

— Виждаш ли? — обади се самодоволно Фий. — Да развалиш такава красота е срам: сахиб се чувства пълен идиот. Колкото повече го използва, толкова повече привиква най-вече да не трупата грижи. *Боже мой*. Човешкият егоизъм е по-малко поносим, когато бие на очи като лайно на кристал, *n'est-ce pas*?

— И колко струва т'ва? — попита Еди Бързака.

— Само няколко цента, само дребни медни монети, нали ви казах — Фий отново забърника из своя хиперджоб. — А ей тази ситна гад тука е нещо още по-поразително; така е направена, че само като я погледнеш, да ти се прииска да я имаш. Гаранция — Франция! — Той измъкна и разви още един кристал. Приличаше на първия, но не беше прозрачен, а леко оцветен със синьото на тропическа лагуна отпреди идването на белия човек, потънала в покой и съзерцание. Този път вътре нямаше цветни примеси, а мънички ангелчета. Миниатюрни крилати женички колкото светулки, с правилни пропорции. Неизвестно как те летяха бавно и грациозно напред-назад вътре из кристала, сякаш бе пълен с вискозна течност, а не твърд. Залютя ми на очите.

— Има ли тук някой особено гневен?

Джон Джентълмена задържа дълго поглед върху Джоузи, която бе зяпнала Фий унесено, а после и върху мен.

— Е — обади се той, — *принципно* не съм от тия, дето се гневят, но да речем, че *инцидентно* съм особено гневен, да... Тоя смотаняк тука ми развали хубавия майтап.

— Чух отвисоко — съгласи се съчувствено Фий. — Чудовищно. Недопустимо. Гадост. *Venez ici*.

Джон пое кристала от него, погледна ме отново, измърмори „плъх нещастен“ и затвори очи.

Кристалът започна да почервенява. Ангелчетата неуспешно се опитваха да избягат. Там, където червеното ги докоснеше, то се съсирваше край тях като желе и ги сковаваше. Скоро те вече не се виждаха никакви, а кристалът аленееше гневно. Народът зяпна.

Джон Джентълмена отвори очи, примига срещу кристала и се умърлуши.

— Какво зло е гневът — рече той съкрушено. — Искрено съжалявам, Джейк. — После се усмихна и продължи: — Ама се радвам, че се отървах, де.

— И двата кристала ще станат отново прозрачни след час — бодро рече Фий. — Ако гневът е наистина голям, този камък тук започва да пари лошо, пропорционално на силата му. И двата могат да се използват отново след един час и никога няма нито да се изхабят, нито да се повредят. Капанът на грижи и Уталожителят на гнева — само при Ал, ваш приятел и другар, Фий, *votre* незаменим *ami*. *Sanitario e no addictivo...*

— *Cuanto?* — попита Еди. — Искам да кажа, колко?

— *C'est absurde ou surdite* — рече Фий и се намръщи. — Вече ви казах, пиленца — дребни *монетки!* *Fritz du Leiber*, двайс'три и чао! Ама вие още *нищо* не сте видели. — Той погледна хиперджоба. — Е, може и да сте видели, ама най-хубавото тепърва предстои, казал попът на актрисата. Погледнете, бездупковци!

Той измъкна трети кристал — този път безцветен; съдържаше стотици мънички мъниста във всички цветове на дъгата. Те се извиваха като котенца под искрящата повърхност. Щом го докосна... кристалът запя, сякаш плачеше — кратки жални акорди, арпеджо.

— Ти — рече той и ме посочи — казваш, че на китара свириш. Лицето ти космато, косата изобилна. Имаш опит с халюциногени, *si?*

— Е, и?

— *Са* — той ми подхвърли кристала.

Щом го улових, във въздуха затрепкаха фантазми-ситни-дребни, почти невидими. Усетих парене там, където пръстите ми го докосваха.

— Намисли си някаква мелодия — нареди ми Фий. — От любимите ти.

Хванах се за първото, което ми хрумна. Изведнъж стаята се изпълни с великолепен щрайх. Подскочих и той замлъкна.

— Я пак — нареди ми Фий. — Давай, бейби!

Щрайхът отново зазвуча и когато простата прелюдия от осем акорда завърши, братко Рей запя: „Джорджия...“

Из цялата кръчма хората се отпуснаха и взеха да се усмихват.

Отначало вървеше точно като класическия запис, познат на всеки — та чак до пукането на безценната плоча, която притежавам. Прескочи на същото място. Това ми подсказа откъде идва музиката и аз започнах да експериментирам. Никога не съм пропускал по своя воля възможност да запиша изпълнение на Рей Чарлс от телевизията и имам осем различни версии на „Джорджия в мислите ми“. Съсредоточих се и Рей изведнъж гладко премина в разширения бридж, който използваше от няколко години насам, където оркестърът и барабаните просто се дръпват и го оставят да си играе. Повърхностният шум изчезна; звукът стана идеален. Когато бриджът свърши, той отново се върна в оригинала съвсем плавно. Еди Бързака и още неколцина замърмориха одобрително.

Погледнах кристала — сякаш всички блещукащи мъниста изчезнаха за част от секундата, щом погледът ми го докосна. Всички ахнаха в един глас. Вдигнах очи и видях, че самият гений седи зад очуканото пиано на Еди, с големите черни очила и с най-белите зъби, които някога Господ е сътворил, клати се насам-натам по онзи свой характерен начин, гали клавишите и пее „Джорджия“ за хората от Кръчмата на Калахан.

Завърши великолепно. Гордо ви заявявам, че доколкото знам, такъв финал той никога не е записвал.

Щом аплодисментите стихнаха, той мина от „сол“ в „ми“ и подхвана баса на „Какво казвам?“. До пианото се появиха оригиналните „Рийлетс“ — Марджи Хендрикс, Дарлийн и Пат.

Разтреперих се като куче, хвърлих кристала на Фий, музикантите изчезнаха и музиката в миг утихна.

— Не ме навивай — рекох му, — но ти благодаря от все сърце. Цял живот съм искал това. Какво е това нещо?!

Фий не ми отговори гласно, но изведнъж екнаха тромпети, а във въздуха с букви от студен огън, като неон без тръби, се изписа думата „ВИЗУАЛИЗАТОР“ и затрептя във въздушните потоци. Буквите проблеснаха и се разделиха, избутани встрани от нова група букви, целите златни, и сега новият надпис гласеше:

ВИЗУАЛИ(СИНТЕ)ЗАТОР

Буквите отново грейнаха и вметката в скобите изчезна.

— „Синтез“, изчезна ти... — изпя Фий, а Джоузи се изкикоти. — Това е машина за мечти, момчето ми! Халюцинатор. Всичко, което можеш да си представиш — дава му слухов и зрителен образ. *Je regrette*, че на сегашния етап не мога да ти предоставя и осезание, *но*, ако се държиш *тук pronto* и поради туй, че физиономията ти ми харесва, готов съм да ти прибавя и обоняние, без да платиш нищо в повече. Без пари, *kapish?*

Да не стане грешка: исках го това чудо. Но реагирах инстинктивно, с рефлекса на жител на Лонг Айленд, когато му прилагат търговска тактика под налягане:

— Де да знам...

— *Scher*. Че *знаеш* ли какво може да *стори* обонянието само за порнофантазиите, ако щеш?!

Еди се втренчи в опразнената си табуретка пред пианото и поклати глава.

— Колко го даваш, а? — попита той отново.

Изгубил всякакво търпение, Фий се отправи с танцова стъпка към бара, грабна една фуния и се върна при Еди. После напъха работния ѝ край в лявото му ухо.

— САМО ДРЕБНИ МОНЕТИ! — кресна Фий в нея. — Казвам ви — обърна се той нехайно към всички останали, — това си е жива далавера. На всеки четири часа може да се използва за петнайсет минути, в апартамента се получава стерео-ефект по избор, а има и

специална система, която гръмва прекъсвача, когато го използваш, за да плашиш хората. Хойото! Банзай! Барман, още грог!

— Не си си платил последния — рече благо Калахан.

— Преди малко, като бях на покрива, да не би да не съм чул както трябва? *Se soir* онзи, който разкаже най-голямата небивалица, пие гратис?

— Така е — призна Калахан.

Джоузи се прокашля.

— Има и... допълнителна печалба, Фий я погледна с галантно внимание.

Тя се изчерви.

— О, по дяволите! — Джоузи се приближи до него и му зашушна на ухо. Лявата му вежда се вдигна високо, а кепето с перката направо щеше да отхвърчи.

— Хооо! Хааа! — отбеляза той.

Джоузи ни огледа.

— Ами... просто... ами просто предполагам, че така изразявам своята благодарност, задето съм се посмяла хубаво. Може и да е Едипов комплекс — баща ми е страхотен майтапчия. И освен това... смешниците са по-нежни любовници... защото знаят какво е болка.

Фий се поклонил грациозно.

— *Mademoiselle* — изрече той почтително, — вие очевидно сте продукт на една много по-напреднала цивилизация. Нещо повече, вие сте спатична. Геоложки термин, означаващ приблизително онова, което виждам в деколтето ви. *Alors*, поправете ме, ако греша: една наистина велика небивалица трябва, първо, да е действителна история — или поне да не може да бъде разобличена като неистинска. Второ — трябва да е щура, фюиииит, кукуруигу, трепач. Трето, трябва да завършва със зловещ лаф, утрепващ всички досегашни, *nicht wahr?*

Из цялата кръчма замърмориха утвърдително. Всички си поръчаха ново пиене и спокойно се облегнаха на столовете.

— Добре. Слушайте сега внимателно: това е самата истина. Видях го с очите си от космическия си кораб и съм готов да го документирам. Резервоарите на тоалетните на гражданската ви авиация често протичат. В резултат на това по фюзелажа се образуват налепи от син лед. Ледът се състои от изпражнения, урина и син течен дезинфектант. Вижете сега: понякога, когато самолетът трябва да се

спусне много бързо надолу от голяма височина, особено близо до Скалистите планини, от него могат да се откъртят — и се откърват — буци син лед, тежки близо сто кила, които падат по земята. *Това е истината* — викна той, щом се разкикотихме. — Виждам съм снимка от „Юнайтед Прес Интернешънъл“ на жилищна сграда в Денвър, тресната от стокилограмова буца син лед. Аеролинията купи на всички обитатели апартаменти, а на себе си — съдия.

Хората се хилеха безпомощно, а лицето на Джентълмена бе така почервеняло, че ми се чинеше, че ей сегичка ще избухне.

— Боже мили — изпъшка той, — можете ли да си ги представите как *постъпват в болница?* „Как се наранихте, моля?“ — И той се срина.

— Никой не беше пострадал — поясни Фий. — И дори известно време — докато буцата не почна да се топи — й бяха благодарни, дето ги разхлажда. Нали разбирате, беше през лятото и ударът бе повредил електрическите им вентилатори...

Калахан така се заливаше от смях, че му се разпра престилката. Док Уебстър лежеше по гръб на пода и риташе с крака във въздуха. На Разреденото пък му хлопаше ченето.

— И така — заключи Фий, приседна във въздуха и кръстоса крака, — дори и да живееш на място, където няма стратегически военни мишени, пак може да те удари Ай Си Би Ем^[2].

Мигновена тишина. Смаяно, разпокъсано поемане на въздух, а после — групов писък, оглушителен непоносим вой. И знам ли как, преди да стихне, този вой се превърна в бурни овации на крака, а в камината се изсипа артилерийски залп от чаши. Джоузи притича, метна се в скута на Фий и аплодисментите избухнаха с нова сила. На мен и Джон чак ни се разкървавиха дланите от пляскане.

Калахан излезе иззад бара, ухилен до уши, понесъл бутилка „Бушмил“ и три чаши. Вдигна чашите във въздуха, после вдигна въпросително вежда към Фий и ги пусна.

— За Фиий — без парии! — избоботи той. — Бутилката е за тебе. — После подаде едната чаша на Джоузи, придърпа един стол и седна срещу третата чаша.

Фий кимна в знак на благодарност.

— Боже помози на твоята гъзина. Карамба — това всичкото нещо все ти ли си? *Comment vous appelez-vous?*

— *Je t'appelle* Майк Калахан, *senor*.

— Види се от ясно по-бясно, да се свети маслото ти, Майкъл! Ти си по-убав домакин от самия Ясус с все виното му без пари и всичката там риба за мезе. Тост, мой големи приятелю, тост!

— Тостера ли да включвам? — попита Калахан.

— Мразя препечени филийки! Да пием за междузвездната търговия, *keto sabe*.

Калахан вдигна чаша, както и още неколцина, включително и аз. Странно, но Джоузи се въздържа. Тостът отекува, пиенето биде изпито, чашите полетяха.

— Какво още имаш за продан? — попита едрият кръчмар.

— Има още едно нещо — отвърна Фий. — Извинявай, мамче. Джоузи се премести в скута му така, че той да може да се протегне към хиперджоба. Извади от него нов кристал.

Този бе с розов оттенък, по-скоро бистър, отколкото прозрачен, а вътре бе пронизан от паяжина от метални жички — напомняха ми електрически схеми. Подхвърли го към Док Уебстър.

— Като гледам тая чанта до краката ти, знахар си ти, човече. Има ли твои пациенти тук?

— Всичките са ми пациенти — избоботи дебелият касапин.

— Твоя воля, избери си болен. Ей онзи там, драги ми Хипопократе. Я вземи го мацни с тая джаджа — рече той и посочи Чък Самс, който твърде очевидно бе прекарал наскоро тежък инсулт: цялата му лява страна бе парализирана. Докторът изгледа намръщено розовия кристал и го отнесе на Чък. Щом се приближи, вътре в кристала светнаха две светлинки.

— Палецът му — предложи Фий.

Док погледна Чък.

— Какво ще кажеш?

Чък се усмихна с половин уста:

— Давай!

Протегна десния си палец, Док доближи кристала и те влязоха в контакт. Проклетият кристал му взе кръвна проба, проблесна замислено и върна кръвта обратно. Щом тя отново потече в Чък, той зяпна, после изскимтя и блъсна силно кристала. С две ръце. Погледна лявата си ръка и започна да се усмихва — първата му усмивка от месеци, която не бе крива. Док Уебстър го гледаше със зяпнала уста.

— Цената на четирите закуп — обади се Фий — франко борда на кораба, транспорт и разтоварване плюс разумна такса е само няколко цента, дребни медни монети. Съвсем буквално. Всички ваши дребни монети до цент и нищо повече.

— Искаш да кажеш, че искаш всичките ни мангизи до шушка? — попита Еди.

— Не, *sochon!* Всичките *дребни монети!*

Случайно знам, че Майк държи около стотина долара в дребни монети в един чувал под бара — в петък вечер си ги подхвърляме на ези-тура. И все пак сделката изглеждаше страхотна. В Кръчмата на Калахан са се водили и по-странни пазарлъци, тъй че нашата съпротива спрямо сделките бе помляна на парченца. Взех да се бъркам...

— *Не!* — извика Джоузи и скочи от скута на Фий. Лицето ѝ бе бяло-пребледняло от гняв.

— Ама защо, какво има, гълъбчето ми? — попита Фий, все така седнал във въздуха. — Какво те прихвана?

Тя се надвеси над него, кипнала от гняв.

— По дяволите, Фий, проклет да си! Смятах да изчакам, докато те заведа у нас, но днес сме четвърти юли, а това е четвъртата ти кристална чиста лъжа, лъжа, по-гадна и от този ми опит за каламбур. Да те шибам и тебе, и еленчетата ти да шибам!

Той примига.

— Тук ли? Сега?!

— Сега, веднага и на място... — Тя извади тубичка паста за зъби от вътрешния джоб на жилетката си и преди пътуващият търговец да успее да шавне дори, опасва кръстосаните му колена с примка от паста. Той започна да я чопли и тя прикова по същия начин и ръцете му. Фий се разпсува на няколко езика наведнъж — „пастата за зъби“ се бе втвърдила на мига в нещо, което като че притежаваше силата на опън на стоманен кабел. Колкото и да се мъчеше, той не можеше да се освободи. Но непристойните изрази ги владееше чак до неприличие. Потокът от псувни, който бълваше, сигурно би разтопил обикновения стоманен кабел.

— ... и да паднеш дано в дупката на кенефа, точно когато цял взвод украинци са изяли казан яхния със сини сливи и са изпили шест бурета бира! — заключи тя и се разсмя весело.

Калахан се прокашля. Ако понечиш да запалиш мотор, който вече работи, звукът е горе-долу същият.

— Джоузи, миличка — започна той, — имаш ли нещо против да те помоля за разяснение?

— Ех вие, глупаци такива — избухна тя. — Прав е баща ми: хората, които не четат фантастика, са най-лековерните хора на земята. *Ама погледнете го, за Бога: да ви прилича случайно на извънземен?!*

Джоузи нямаше как да знае, че ние двамата с Ноа Гонсалес четем фантастика. Разбира се, Ноа на четвърти юли е на работа — нали бачка в районния бомбаджийски отряд.

— Е — рекох аз, — предполагам, че просто сме решили, че истинският му облик е твърде ужасен за гледане. Очевидно той е майстор на илюзията.

— Прав си и още как! — тросна ми се тя и грабна такето с перката от главата му.

Перката спря да се върти и изведнъж нещо издърпа невидимия стол изпод Фий. Ухилените буди треснаха яко пода и той нададе възмутен вой.

Всички ние примигнахме и се огледахме. Промяната бе твърде неуловима, че да се набие веднага на очи. И четирите кристала бяха помътнели, а там, където преди бе хиперджобът — там, където преди *имаше нищо*, сега вече нямаше нищо. Дори и когато Чък Самс извика, не пролича веднага защо — и *двете* ъгълчета на устата му сочеха надолу...

— Това нещо тук създава илюзията — каза Джоузи и размаха кепето. — Просто усилвател на хипнозата. Сега илюзиите вече ги няма, а той все така си прилича на човек. Не че се гордея с това, че сме роднини по биологичен вид! — заключи троснато тя.

— Паралелна еволюция?... — предположих.

— Не бъди глупак. Не, *бъди* глупак: приеми, че той наистина е извънземен, който съвсем случайно по външност прилича на човек. А сега ми обясни защо му е трябвало да измине стотици светлинни години, да подмине още шест планети, цял камион луни и милион астероиди, за да довтаса тук и да ви обере дребните медни монети?

Значи, съществуваше само още един възможен отговор. Отворих уста... после я затворих. По причини, които не можех да определя, не

искаха Джоузи да разбере, че чета фантастика. Когато си мислите, че слушателите ви не разбират, понякога казвате доста повече неща.

— Той пътува във времето, идиоти с идиоти! — викна тя и потвърди предположението ми. — Че на кой друг толкова отчаяно ще му притрябва мед, освен на собствените ви потомци? С ония две-три хиляди цента, дето щяхте да му ги дадете, малоумници такива, той може да... ами да увеличи жизненото си пространство поне пет пъти! И нямаше да ви остави абсолютно *нищо*, без да броим четирите фалшиви кристала и оная наистина велика измишльотина да си я разказвате.

Ишъм Латимър бе единственият черен редовен клиент на Калахан и винаги знаеше кога да се обади.

— Това значи, че кристалите нищо не струват, тъй ли?

Джоузи се изкиска, гневът ѝ се изпари на мига и тя заключи:

— Тъй да го речем: той е брокерът, ти си *брокнатият*.

Напрежението в стаята изведнъж се разпръсна в смях и викове — бяхме приключили с голямата порция смут.

— Та накъде биеш, Джоузи? — попита Калахан. — Ти какво общо имаш с всичкото това?

— Пътуването във времето е строго забранено — отвърна тя. — Възможните последици от бърникането из миналото биха могли да бъдат твърде ужасни...

— Така е — отвърна Калахан.

Той може и да не четеше фантастика, но всички ние, дето идваме тук, поне *това* го знаем за пътуването във времето. Веднъж при нас дойде и друг един пътешественик във времето, който много се притесняваше тъкмо от това — дали е морално и безопасно да промени миналото на жената, която обичаше, за да не страда тя.

— ... и тъкмо защото да „минираш миналото“ заради всички безценни неща, които си прахосал и пропилял по нас, е толкова изкусително, затова в книгите това е най-строго забраненото престъпление. Дребните монети са най-доброто средство да се сдобиеш с мед: сдобиваш се с куп от тях през тази епоха, закопаваш ги някъде, после се връщаш у дома и ги изкопаваш, съответно покрити с патина, така че да няма начин да се докаже, че не е било чист късмет.

— И ти...

— Преди двайсет години темпоралните агенти се свързаха с баща ми и аз го убедих да подпише договор с тях и да организира нещо като междинна станция за оторизирани пътешественици във времето, допълнителна работа за него, един вид. Иначе той е писател фантаст. Та на кого *другого* биха повярвали, че разбира какви ужасни опасности крие пътуването във времето? Той криеше това от мама и от нас, децата, но преди около пет години аз разбрах. И изнудих работодателите му да постъпя в Полицията на времето.

— Защо? — попита Калахан.

— Защото не познавам *по-вълнуваща* работа от тази, разбира се! Знаете ме каква съм си аз — обичам шегите и парадоксите — каза тя и се ухили. — Не съм много *сигурна*, но имам предчувствието, че като порасна, ще стана мамичка.

Смаяно мълчание.

— Та значи... ако правилно съм разбрал — обадох се аз неуверено, — Фий е дошъл тук за мед, а ти — да го ужилиш?

Тя се разсмя радостно и метна кепето в камината.

— Джейк, свободен, ли си тази вечер?

Изтръпнах от глава до пети.

— Ти не си ли заета? — попитах аз и ѝ посочих Фий.

Знаех си, че въпросът е тъп, но не исках тя да се досети, че аз съм се усетил. Освен най-очевадните ползи от нейното предложение, тя не знаеше, че чета фантастика, значи имаше шанс да изкопча от нея името на баща ѝ — а направо си умирах от любопитство.

— Няма да ми отнеме много време да се оправя с него — отвърна ми тя. — Не и от времето, което мога да отделя за тебе, във всеки случай.

Издадох някакви звуци, които би трябвало да означават: „О, разбира се!“

— А с *него* какво ще стане? — попита Чък. Тонът му бе суров.

— Бих искал да го разпарчедосам — обади се мрачно Док Уебстър. — Няма да ми е първият дръвник, дето съм разцепил.

— Ще се оправим с него. Няма да бъде наказан — с наказание нищо не се постига. Поне нищо сносно. Той има блестящи хипнотизаторски способности: може да е от полза на собствената си епоха. Просто ще му имплантират по хирургичен начин едно мъничко приспособление. И ако някога отново реши да пътува във времето без

разрешение, ще получи силен и перманентен пристъп на миризливи крака и подмишници.

Чък се усмихна.

— Бива.

Фий се обади за първи път, откакто бе излял онзи порой от непристойности.

— Извинявам се, сър, за онова, което ви причиних. Последната лъжа беше най-жестока и... може би... ненужна. Аз... никога не съм могъл да устоя на възможността да блесна. — Той поклати глава и завърши: — Съжалявам.

Чък се смая. Изразната половина на лицето му омекна.

— Ами... то всъщност беше хубаво... така... да се почувстваш цял, макар и за минутка. Знаем ли... може би си струваше само заради тази минутка. Съжалявам, че ви се присмях, господине.

И както седеше по гащи на пода, с ръце, запастозъбени за коленете, Фий успя да се поклони.

— Нещо не схващам — оплака се Разреденото. — Щом тоя е искал дребни медни монети, защо просто не е кацнал в някой банков трезор и не си е гепил цял милион? Защо му е цялата тази шмекерия?

Фий се поизчерви елегантно.

— Но какво ли щеше да му е забавното тогава? Единственото нещо, което ме притеснява в това, дето ме спипаха, е, тя ме причака тук. Мразя да бъда предвидим.

— Не се коси — отвърна му Джоузи. — Нямахме как да го знаеш. Това място тук е вероятностна връзка. Ами че първият скок назад във времето е бил точно дотук.

Ами че да — като се замислих, братът на предишния ни пътешественик във времето бе изобретил първата машина на времето. Тя представляваше един тежък колан — тия сегашните бяха по-напреднали.

Фий се облеци. После ни огледа.

— Кроме милостиви, впечатлен съм. И какво направихте тогава?

— Събрахме му пари — отвърна Еди, което си беше самата истина.

Фий поклати глава.

— А аз ви мислех за кютуци. Водете ме, полицаи.

В известен смисъл беше малко тъжно да видиш великия Ал Фий прецакан.

Джоузи го подбра без никакво усилие и го метна на рамо. Със свободната си ръка бръкна в чантичката, която висеше на другото й рамо.

— Тъъ... — обадох се аз и тя се спря. — Кога се връщаш?

Джоузи сбърчи чело.

— За тебе — много скоро. Но не и за мен. Ще се върна възможно най-бързо, Джейк, честна дума! Но първо трябва да го отведе, да си натъкмя доклада и да приключи с всичката бумащина, а и обещах на татко да се отбия преди двайсетина години тук да се видим. Но ще се върна, докато си се усетил.

— Защо тъкмо преди двайсетина години?

— Мразя да му досаждам, когато работи. А по онова време трябва вече да е приключил поредицата за Речния свя... — сепна се и млъкна. — Веднага се връщам. — Бръкна в чантичката и двамата с Фий изчезнаха.

А аз се строполих на пода с вой.

Още по-смешното беше, че моят морал ми забраняваше да споделя майтапа с другите — и аз се смях дълго-дълго. Джон Джентълмена направо щеше да ме убие, като разбра, че няма да обясня защо.

Но, по дяволите, че то това направо щеше да ми избоде очите! Този, последният намек, дори не ми беше нужен. Дори нямаше нужда да знам достатъчно немски, за да знам какво значи „бауер“^[3]. Зная, че в начина, по който се случват случките в Кръчмата на Калахан, има някаква налудничава логика, някаква артистична симетрия.

Така че ако в Кръчмата на Калахан тъкмо във вечерта на небивалиците се изтърси пътуващ търговец — чия ли друга щерка ще му разкаже играта?

[1] Цитат от песен на „Бийтълс“: „Колко дупки ще трябват, за да се напълни Албърт Хол.“ — Б.пр. ↑

[2] Ай Си Би Ем — междуконтинентална балистична ракета. — Б.пр. ↑

[3] Вауер (нем.) означава селянин; farmer (англ.) означава приблизително същото. Разбира се, става въпрос за Филип Хосе

Фармър, известен най-вече с романите си за Речния свят. — Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.